



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 346/2020-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SmartFox, s. r. o., Zuzany Chalupovej 3981/8, Bratislava, IČO 51 998 556, zastúpenej advokátskou kanceláriou ŠKODA LEGAL, s. r. o., Jarabinková 17563/2C, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Ing. Veronika Puškár Škodová, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 K 29/2006 z 8. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Smartfox, s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

2. Návrhu na odklad vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 K 29/2006 z 8. októbra 2019 **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2019 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SmartFox, s. r. o., Zuzany Chalupovej 3981/8, Bratislava, IČO 51 998 556 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 K 29/2006 z 8. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v tejto právnej veci bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu obchodnej spoločnosti R. S. K. spol. s r. o., Cukrovarská 12, Rimavská Sobota, IČO 31 581 561 (ďalej len „úpadca“), správcom ktorého je Mgr. Robert Antal. Označený správca konkurznej podstaty úpadcu zapísal do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu aj nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. ■■■■, v katastrálnom území mesta ■■■■■■■■■■, a následne okresný súd o návrhu správcu rozhodol tak, že napadnutým uznesením správcovi uložil záväzný pokyn na speňažovanie podstatnej časti majetku patriaceho k podniku úpadcu predajom formou ponukového konania za podmienok uvedených v zásadách speňažovania predložených súdu správcom v rámci žiadosti o uloženie záväzného pokynu. Súčasne uložil správcovi povinnosť odmietnuť ponuku zjavne neprimeranú, o čom má bezodkladne informovať okresný súd.

3. Nesústredené argumenty sťažovateľky, ktorými odôvodňuje porušenie svojich označených práv napadnutým rozhodnutím, možno zhrnúť takto: a) vydaniu napadnutého uznesenia bránilo prebiehajúce konanie o vylúčenie predmetných nehnuteľností z konkurznej podstaty; b) predaj nehnuteľností je v predmetnom konkurzom konaní možný len na dražbe; c) súd o žiadosti správcu o uloženie záväzného pokynu rozhodol predtým,

než rozhodol o skôr doručených návrhoch sťažovateľky na povolenie jej vstupu do konkurzného konania v pozícii veriteľa; d) minimálna akceptovateľná kúpna cena nehnuteľností nezodpovedá ich skutočnej hodnote; e) rozhodnutie obsahuje poučenie o neprípustnosti odvolania.

4. Sťažovateľka upriamuje pozornosť na to, že prebieha ďalšie súdne konanie, v ktorom sa žalobca ako vlastník nehnuteľností domáha ich vylúčenia zo súpisu majetku podstát úpadcu pod sp. zn. 31 Cbi 5/2019, ktoré nie je dosiaľ právoplatne skončené. O tejto vylučovacej žalobe okresný súd vedel, čím bolo opätovne podľa sťažovateľky hrubo porušený zákon, keď *„súd rozhodol o veci, v ktorej má právomoc rozhodnúť iný súd a právo účastníka na zákonného sudcu“* (ako príklad na podporu svojich tvrdení uvádza sťažovateľka rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 953/2014 z 20. novembra 2014. z ktorého podrobne cituje, pozn.). V uvedenom sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

5. Sťažovateľka namieta, že okresný súd svoje rozhodnutie opiera o nesprávnu právnu normu. Mal sa riadiť aplikáciou § 92 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) účinného v čase vyhlásenia konkurzu (podľa ktorého môže správca speňažiť nehnuteľnosť len dražbou), a nie § 92 ods. 6 účinného v čase rozhodovania (kde okresný súd mylne a nezákonne odôvodnil možnosť speňažovania mimo dražbu ponukovým konaním). Do súpisu majetku neboli podnik a ani časť podniku zapísaná. Predmetné nehnuteľnosti boli do súpisu zapísané iba ako nehnuteľný majetok, a preto je možné ich speňažiť podľa § 92 ods. 6 citovaného zákona iba dražbou.

6. Dňa 2. augusta 2019 sťažovateľka podala 6 návrhov na vstup do konkurzného konania ako ďalší veriteľ. V zmysle § 25 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii mal o jej návrhoch okresný súd rozhodnúť do 10 dní, nebral ich však do úvahy, dokonca túto zákonnú lehotu odignoroval, teda spôsobil jej ujmu v podobe spôsobených prietahov v konaní. Okresný súd rozhodol o jej návrhoch až po 75 dňoch od doručenia návrhu a v obchodnom vestníku to zverejnil až po 81 dňoch.

7. Sťažovateľka s pokynom okresného súdu na speňaženie nehnuteľností prostredníctvom ponukového konania nesúhlasí, keďže minimálna akceptovateľná kúpna cena 206 000 € je neprimerane nízka a nepredstavuje ani 10 % skutočnej hodnoty týchto nehnuteľností stanovenej znaleckým posudkom.

8. Sťažovateľka napokon uvádza, že „*nakoľko uznesenie (okresného súdu, pozn.) obsahuje poučenie o neprípustnosti opravného prostriedku*“, došlo aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože jej nebolo umožnené domáhať ochrany svojich práv v odvolacom konaní primerane podľa Civilného sporového poriadku, keďže zákon o konkurze a reštrukturalizácii neobsahuje komplexnú úpravu konkurzného procesu.

9. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o tejto sťažnosti týmto nálezom:

„Základné právo Sťažovateľa SmartFox s. r. o., so sídlom Zuzany Chalupovej 3981/8, 851 07 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 51 998 556, spoločnosť zapísaná Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I odd.: Sro, vložka č.: 132180/B, zastúpená JUDr. Ing. Veronikou Puškár Škodovou, PhD. na súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 1 K/29/2006, č. k. 1 K/29/2006-958 zo dňa 8. októbra 2019 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 1 K/29/2006, č. k. 1 K/29/2009-958 Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec vracia Okresnému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Okresný súd je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia.“

9.1. Sťažovateľka tiež žiadala, aby ústavný súd rozhodol dočasným opatrením, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do rozhodnutia ústavného súdu

o veci samej z dôvodu, že sťažovateľke vzniká veľká ujma, keďže nemôže vykonávať práva vyplývajúce z jej vlastníckeho práva k pohľadávkam voči úpadcovi.

10. Vec napadla pôvodne do III. senátu ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (sudca spravodajca a predseda senátu), Peter Straka a Martin Vernarský. Podľa čl. X bodom 3 dodatku č. 1 a úplného znenia Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 schváleného plénom ústavného súdu 27. mája 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) a čl. X bodom 4 rozvrhu práce veci pridelené do 31. mája 2020 sudcovi Mojmirovi Mamojkovi, ktoré neboli k tomuto dňu vybavené odložením podľa § 53 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ani v nich nebolo vydané rozhodnutie, ktorým sa konanie pred ústavným súdom končí, sa pridelujú sudcovi Ivanovi Fiačanovi. Sudca Ivan Fiačan svojím písomným podaním z 10. júna 2020 vyhlásil svoju zaujatosť, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 311/2020 z 23. júna 2020 tak, že sudcu Ivana Fiačana vylúčil z konania a rozhodovania o tejto sťažnosti podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V súlade s čl. III bodom 1 písm. c) rozvrhu práce vec preto prerokoval III. senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský – predseda senátu, Peter Molnár (sudca spravodajca) a Peter Straka.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

18. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

19. Ústavný súd opakovane konštatuje, že v jeho právomoci nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Navyše jeho úlohou je ochraňovať iba ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavnoprocenými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neutržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav. Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neutržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

To však nie je zjavne prípad sťažovateľky, pretože napadnuté uznesenie okresného súdu na 14 stranách (body 1 až 38) je jasné a zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

20. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej označených práv z dôvodov bližšie uvedených najmä v bodoch 3 až 8. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno tak vyvodiť, že sťažovateľka od ústavného súdu očakáva prehodnotenie a zrušenie záverov napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré je podľa nej nezákonné, pretože je vydané v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a v jej neprospech.

21. Ústavný súd preskúmal ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ako aj samotné napadnuté uznesenie a zistil, že je v okolnostiach prípadu zjavne neopodstatnená.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

22. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu a časových súvislostí ústavný súd zistil, že námietka sťažovateľky o aplikácii nesprávnej právnej normy okresným súdom je neopodstatnená. Základným pravidlom pri aplikácii noriem procesného práva je aplikabilita normy, ktorá je platná a účinná v čase rozhodovania (alebo vykonávania iného procesného úkonu) súdu. Výnimku z tohto pravidla (t. j. povinnosť súdu aplikovať v danom čase už neúčinnú právnu normu) môže ustanoviť intertemporálna norma (ak vo vzťahu k „starej“ norme existuje). Predmetného konkurzného konania sa týka prechodné ustanovenie (§ 206a ods. 1), zavedené do zákona o konkurze zákonom č. 348/2011 Z. z., podľa ktorého sa konania, začaté do 1. januára 2012, dokončia podľa doterajších predpisov. Intertemporálna norma teda „nefixuje“ právnu úpravu v danom konaní na deň vyhlásenia konkurzu (ako tvrdí sťažovateľka), ale „až“ k uvedenému dátumu. K relevantnej zmene § 92 ods. 6 zákona o konkurze, ktorá umožňuje predaj nehnuteľností

(ak predstavujú podstatnú časť majetku patriaceho k podniku) aj mimo dražby, došlo zákonom č. 276/2009 Z. z. o opatreniach na zmiernenie vplyvov globálnej finančnej krízy na bankový sektor a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 10. júla 2009, bez prechodných ustanovení, t. j. aj pre vtedy prebiehajúce konania. Okresný súd teda použil pri svojom rozhodovaní správnu normu, ktorá mu (zvážiac alternatívy, navrhnuté správcovi) umožňovala vydať napadnutý záväzný pokyn. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorý nemožno kvalifikovať ako svojvoľný alebo arbitrárny.

23. K tvrdeniu sťažovateľky, že napadnuté rozhodnutie porušuje jej označené práva tým, že súd o žiadosti správcu o uloženie záväzného pokynu rozhodol predtým, než rozhodol o skôr doručených návrhoch sťažovateľky na povolenie jej vstupu do konkurzného konania v pozícii veriteľa (na rozhodnutie o ktorých – na rozdiel od žiadosti správcu o vydanie záväzného pokynu – je ustanovená zákonná lehota), ústavný súd konštatuje, že ak v danej súvislosti došlo k nesprávnemu procesnému postupu okresného súdu, tak sa ho súd dopustil nečinnosťou v konaní o návrhoch na pripustenie vstupu do konania, nie v konaní o žiadosti správcu, z ktorého vzišlo napadnuté uznesenie.

24. Nesúhlas sťažovateľky s minimálnou akceptovateľnou kúpnu cenou nehnuteľností, určenou v napadnutom rozhodnutí, ústavný súd hodnotí len ako súčasť prezentovania nespokojnosti sťažovateľky s napadnutým rozhodnutím, avšak stanovenie minimálnej hranice na ponuku kúpnej ceny (podobne ako stanovenie najnižšieho podania na dražbe) predstavuje určenie dolnej hranice ponuky a nelimituje celkový výtťažok speňazenia majetku úpadcu.

25. Pokiaľ ide o námietku, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nebol prípustný opravný prostriedok, ústavný súd konštatuje, že zákon o konkurze upravuje otázku prípustnosti opravných prostriedkov pre konanie vo svojej pôsobnosti komplexne a výslovne v § 198 ods. 1 zákona o konkurze ustanovuje, že odvolanie proti uzneseniu súdu je prípustné, len pokiaľ to zákon o konkurze výslovne upravuje. Zákon o konkurze proti uzneseniu, ktorým súd ukladá správcovi záväzný pokyn, odvolanie nepripúšťa.

Vychádzajúc z uvedeného je potrebné námietku sťažovateľky klasifikovať ako námietku neústavnosti zákona o konkurze, ktorú nie je možné preskúmať v konaní o individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

26. Keďže v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a dostatočným spôsobom svoje závery odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená námietka nesprávnej aplikácie ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii alebo nezákonného odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu je zjavne neopodstatnená, a nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

27. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že v čase rozhodovania okresného súdu o žiadosti správcu o záväzný pokyn prebiehalo konanie o excindačnej žalobe na vylúčenie predmetných nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, ústavný súd po oboznámení sa s relevantnou časťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (body 29 až 37) konštatuje, že toto odôvodnenie je ústavne udržateľné. Kolidujúca žaloba bola podľa názoru okresného súdu podaná špekulatívne osobou prepojenou s úpadcom a so žalobcom v konaní o predchádzajúcej excindačnej žalobe (konanie o ktorej právoplatne skončilo zamietajúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici vydaným 27. marca 2019, právoplatným dňa 7. mája 2019) a vzhľadom na skutočnosti a súvislosti preukázané v konaní o skoršej excindačnej žalobe táto žaloba nemôže byť úspešná. Okresný súd preto vyvodil záver o tom, že podaná žaloba z dôvodu zneužitia práva nepredstavuje prekážku samotného speňaženia majetku (bod 37 napadnutého rozhodnutia), a podaná žaloba nevyvolala účinok, normovaný v § 78 ods. 5 zákona o konkurze v znení účinnom do 31. decembra 2011. Indíciou o zneužití

práva podať excindačnú žalobu je podľa názoru ústavného súdu aj skutočnosť, že excindačné konanie, na ktoré sa odvolávala sťažovateľka, bolo právoplatne skončené uznesením okresného súdu sp. zn. 31 Cbi 5/2019 z 28. januára 2020 na základe späťvzatia žaloby (z 24. januára 2020) žalobcom bez udania dôvodu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že materiálne nemohlo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľky z dôvodov uvádzaných v sťažnosti. Ústavný súd v tomto smere dodáva, že platí všeobecný princíp zákazu zneužitia práva, pričom zneužitiu práva sa právna ochrana neposkytuje. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi základným právom podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením okresného súdu, preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú.

K návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu

28. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

29. Jedným z nevyhnutných predpokladov pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na odklad vykonateľnosti ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia je prijatie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu na ďalšie konanie, teda aspoň potenciálna možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej moci v meritórnom náleze ústavného súdu a s tým spojený predpoklad zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho protiústavnosti.

30. Zároveň, vychádzajúc z dikcie citovaného § 129 zákona o ústavnom súde, je možné uvažovať o odklade vykonateľnosti len toho konkrétneho rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorého ústavná konformita je predmetom prieskumu zo strany ústavného

súdu, teda je v petite ústavnej sťažnosti označené ako porušujúce základné práva a slobody sťažovateľa.

31. Trvanie odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého rozhodnutia môže byť časovo viazané len do právoplatnosti meritórneho rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, pretože účelom odkladu vykonateľnosti rozhodnutia je zabránenie vzniku hroziacej závažnej ujmy, ktorá by mohla nastať v priebehu konania o ústavnej sťažnosti, ak existuje dôvodný predpoklad, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou neústavnosti.

32. Tento predpokladaný účel predmetného inštitútu v prípade odmietnutia sťažnosti pri predbežnom prerokovaní naplnený nie je. V prípade odmietnutia ústavnej sťažnosti už pri predbežnom prerokovaní (v danom prípade zjavná neopodstatnenosť, pozn.) neprichádza teda odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu do úvahy.

33. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd rozhodol výrokom 2 tohto uznesenia tak, že návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu nevyhovел.

34. Keďže bola ústavná sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietnutá pri jej predbežnom prerokovaní, stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu